

РОБЪРТ БЛОХ
ВСИЧКО В ЗЛАТНИЯ
СЛЕДОБЕД

Превод от английски: Красномир Крачунов, 1994

chitanka.info

Униформеният мъж на вратата бе много любезен, но изглежда не бързаше да я отвори. Не му направиха впечатление нито новият „Кадилак“ на доктор Трейгър, нито козята му брадичка.

Така продължи, докато докторът не му се озъби.

— Но аз имам определена среща! Мистър Денис каза, че било спешно!

Тогава униформеният мъж се обърна и влезе в караулната будка, за да позвъни в голямата къща на хълма.

Доктор Сол Трейгър се опита да потисне нетърпението си, но десният му крак неволно натисна педала на газта и от ауспуха излетя облак изгорели газове.

Не можа да определи обаче до каква степен би могъл да замърси въздуха на Бел Еър, тъй като пазачът след малко излезе от будката и отключи вратата. Докосна шапката си за поздрав и се усмихна.

— Съжалявам, че ви накарах да чакате, докторе. Изкачете се нагоре по алеята.

Доктор Трейгър кимна любезно и колата потегли.

— Аз съм отскоро на тази работа, а човек трябва да е предпазлив в тези времена — извика мъжът след него, но докторът не го чу. Очите му бяха съсредоточени върху гледката пред него. Въпреки желанието си той беше поразен.

И имаше защо — почти половин милион долара съвсем не бяха малко пари. Съвместните усилия на десетки архитекти, специалисти по подрязването на дървета в различни странни форми, градинари-дизайнери, подражаващи на природата, бяха допринесли за създаването на това, което бе общоизвестно като Градината на Едем^[1]. Въпреки че името бе дадено в чест на Ева Едем, собственичката на имението, то бе напълно заслужено, реши доктор Трейгър. Ако някой се опиташе да обрисова Градината на Едем, сигурно щеше да започне така: „Тя се слави с двата си плувни басейна, гараж за осем коли, мощни косачки и корпус, населен с ангели...“

Доктор Трейгър в никакъв случай не посещаваше имението за пръв път, но никога не преставаше да се вълнува от гледката на двореца на хълма. Това беше напълно подходящо жилище за Ева, Първата жена. Първа от Десетте лидери на Театралните каси.

Предната врата вече бе отворена, когато той паркира в алеята за коли и главният слуга се усмихна и му се поклони вежливо. Докторът

знаеше, че този човек е истински английски лакей, в комплект с акцента и бакенбардите си. Ева Едем бе настоявала за това, по едно време я бе прихванало да получи автентичен екземпляр от агенциите по набиране на работна сила. Най-накрая успя да се спре на една кандидатура от Централния разпределител.

— Добър ден — поздрави го лакеят. — Мистър Денис е в библиотеката, сър. Той ви очаква.

Доктор Трейгър последва слугата през фойето и по стълбите надолу към хола. Всичко беше мебелирано със съвършен вкус — както често отбелязваше Мики Денис.

— Защо не? Нима не наехме най-добрия декоратор по вътрешна архитектура в Бевърли Хилс?

Самата библиотека бе забележителен пример за точно пресметнат декор — пълна с традиционните тежки английски столове, направени по поръчка от специализирана фирма, стените ѝ бяха облицовани с великолепни панели от орехово дърво, подът бе от полиран махагон и към сводестия таван се извисяваха около двадесет и пет метра библиотечни рафтове. Погледът на доктора се плъзна по лавиците, които ужасно се нуждаеха да бъдат почистени от натрупалия се прах. Томовете на Такъри в зелено — един метър, на Томас Харди в кафяво — два метра с добавка Достоевски в нежносиньо, десет стъпки Балзак, пет — Дикенс, една секция с Шекспир, цяла камара от Молиер. Пълно събрание на съчиненията, разбира се. Продавачите на книги се бяха постарали да снабдяват Ева Едем с всичко. Трябваше да има около две хиляди тома по лавиците.

В средата на всичко това седеше Мики Денис, агентът, и четеше зацапано и с подгънати, изръфани краища копие на „Вариете“.

Понеже доктор Трейгър застина колебливо до вратата, дребничкият мъж стана и му махна с ръка.

— Хей, докторе — викна той. — Откога ви очаквам!

— Съжалявам — измърмори Трейгър. — Имах няколко срещи, които не можех да отложам.

— По дяволите вашите срещи! Вие имате договор с нас, нали така? Следователно, скъпи, този път наистина ще ви се наложи да поработите.

Той поклати глава, приближавайки се към доктора.

— И ти ми приказваш за неприятности — промърмори, въпреки че Трейгър въобще не беше споменал нещо подобно. — Говорим за неприятности и ето ги вече тук. Засега не смея да позвъня в студиото. Направя ли го, ще плъзнат слухове навсякъде из Бевърли Хилс. Трябваше първо да се видя с вас. Вие ще я прегледате.

Доктор Трейгър търпеливо чакаше. Половината от професионалните му задължения се заключаваха именно в това — да чака. Междувременно се впусна в догадки. Какво ли щеше да бъде този път? Пак някоя свръхдоза приспивателни хапчета — връщане към наркотиците, един начин да се докаже старата максима, че абсентът кара сърцето да бие по-силно? Той бе поддържал Ева Едем преди във всички подобни ситуации и бе успявал да ги приключи с обичайната практика, както например по времето, когато тя искаше да избяга с един японски шофьор... Мислейки си обаче за това, не беше напълно съгласен, че е толкова просто. Да се справи с Ева Едем бе трудно, да се справи с шофьора бе много по-трудно, но да се справи с жената на шофьора и седемте им деца бе направо кошмар. Въпреки това бе успокоил нещата.

Той винаги успяваше да се справи, ето защо бе на тлъст годишен договор.

Като лекар Трейгър обикновено не одобряваше затлъстяването, но когато ставаше дума за годишна рента, я харесваше по-закръгленка. А тази бе най-тлъстата и заради това бе готов за всякакво предложение от страна на Мики Денис.

Агентът сграбчи ръката му.

— Докторе, ще трябва да я охладите, и то бързо! Този път вече е наистина убийство!

Трейгър пребледня против волята си. Вдигна ръка и подръпна за успокоение брадичката си. Тя седеше на мястото си като символ на неговия авторитет. Постара се да прочисти гласните си струни, преди да проговори.

— Да не искаш да кажеш, че е убила някого?

— Не! — Мики Денис поклати глава с отвращение. — Това би било доста лошо, но щяхме да го уредим някак. Казах го просто фигуративно. Тя иска да убие себе си, докторе! Да убие кариерата си, да захвърли един съвсем нов седемгодишен непрекъснат договор с

най-изгодни условия и висок процент. Тя иска да прекрати индустрията.

— Да остави киното?

— Най-сетне схвана, докторе! Тя иска да си тръгне при четиристотин хиляди долара годишно.

В гласа му прозвуча истинско страдание — страданието на човек, който добре осъзнава, че с десет процента от четиристотин хиляди долара могат да се купят доста неща.

— Ти трябва да я видиш — простена той. — Трябва да й избиеш това от главата. И то бързо.

Трейгър кимна.

— Защо иска да напусне? — попита той.

Мики Денис вдигна ръце и простена:

— Не знам! Не изтъква никакви причини. Миналата нощ ми каза, че е свършена. И когато учтиво я попитах какво, по дяволите, ѝ е хрумнало, тя започна да мънка. Каза, че не можела да разбере.

Дребният мъж издаде скърцащ звук като от разпарящи се панталони в трагично място.

— Дявол да го вземе, ако мога да разбера нещо! Но искам да откроя какво става.

Докторът отново докосна с грижливи пръсти брадичката си.

— Не съм я виждал близо два месеца. Как се държеше напоследък? Искам да кажа, някак по различно ли?

— Като кукла — заяви агентът. — Точно като една жива кукла. Ако човек я погледне, не може да не си помисли, че в главата ѝ няма нищо друго освен трици. Погълната напълно от последния си филм, който бе завършен три дни по-рано от разписанието. Никакви скандали, глупости или нещо подобно. Стои си вкъщи през по-голяма част от времето и си ляга вечер рано. Все още е сама. — Гласът на Мики Денис отново проскърца. — Твърде добре е, за да бъде истина, предчувствам го.

— Да не би да има финансови проблеми? — опипа почвата Трейгър.

Денис простря ръка напред, сочейки библиотеката и пространството отвъд.

— С всичко това ли? Изплатено е напълно. Добави1 недвижимия имот в Лонг Бийч и двата петролни кладенеца, които бликат като Лоли

Парсънс, обилни и неизчерпаеми. Тя притежава повече от имането на Форт Нокс и почти колкото Кросби.

— Хм, мога ли да запитам на колко години е Ева?

— Ти би могъл да запиташ и да получиш доста смешни отговори. Но аз случайно знам. Тя е на тридесет и три. Досещам се какво си мислиш, докторе, но пет пари не давам за това. Тя ще бъде добре поне още седем години, а може и повече. По дяволите, единственото, което се иска от теб, е да я видиш.

— Тъкмо това възнамерявам да направя — отговори Трейгър. — Къде е тя?

— Горе, в стаята си. Не е мърдала оттам цял ден. Не ме гледай... — Мики Денис се поколеба. — Тя обаче не знае, че си тук. Казах й, че ще те повикам, и тя сякаш се разстрои.

— Не пожела да ме види, така ли?

— Каза, че ако една коза с дълги уши достигне девет хиляди метра, тя би... — Агентът млъкна замалко и се размърда неловко. — Както вече казах, беше разстроена.

— Мисля, че ще успя да се справя с положението — реши докторът.

— Почакай малко, ще отида и ще се опитам да я смекча.

— Не е нужно. — Трейгър излезе от стаята с лека стъпка.

Мики Денис се настани отново в стола си и се зарови в списанието. Не се задълбочи в четене, защото очакваше горе да се разрази буря.

Когато това стана, той се разтрепери и едва не заскърца със зъби, но се сети колко ще му струва да си купи нова горна челюст. Доста изненадващо обаче след известно време крясъците и клетвите престанаха. Тогава си пое дълбоко въздух и изпусна въздишка на облекчение.

Докторът добре си разбираше от работата. Успя да я обуздае. Така че сега не му оставаше нищо друго, освен да си почива.

* * *

— Отпусни се — каза Трейгър, — ти се освобождаваш от натрупаната агресивност. Сега можеш да се излегниш. Така е по-добре.

Гледката, която представляваше отпусналата се в шезлонга Ева Едем, наистина беше великолепна. В Холивуд, свят на знаменитости и свирепа борба между авторитети, това беше най-доброто. Стройните бели крака и дългата ѝ гъста руса коса бяха изложени на показ в цялото се великолепие, дискретно привличайки погледа със съблазнителните си форми през дълга полупрозрачна пижама. Лицето, улавяно хиляди пъти в едър план от камерите, беше лице на капризно дете, изкусно във всички младежки лудории.

Единствено брадичката задържаеше доктора към професионалните му задължения. Той оправи няколкото кичура паднала коса и пое дълбоко въздух, преди да проговори отново.

— А сега ми разкажи всичко.

— Защо? — очите и гласът на Ева бяха откровени и чисти. — Не съм те молила да идваш тук. Аз не съм загазила.

— Мистър Денис каза, че възнамеряваш да напуснеш киното.

— Мистър Денис е един нахален лъжец. Не мисля да напускам. Аз напуснах. Точка! Не е ли уведомил вече адвокатите? Не е ли телефонирали в студиото? Аз му казах.

— Не знаех — опита се да я успокои докторът.

— Тогава той е в нужда — обяви щастливо Ева Едем. — Знам всъщност защо те е извикал. Предложил ти е да ме събудиш, нали? Няма да я бъде, докторе. Аз съм решила иначе.

— Защо?

— Не е твоя работа.

Трейгър се наведе към нея.

— Точно това е моята работа, Уилма.

— Уилма?

Докторът кимна леко с глава и гласът му стана по-мек.

— Уилма Кузмовска, малката Уилма Кузмовска. Май си забравила, че знам всичко за нея? Едно малко момиченце, изоставено от майка си. Момиченце, което е избягало на дванадесет години от къщи и е дошло да живее тук наблизо. Знаем, че е работила като сервитьорка в Питсбърг, в шоу-бурлеската, и за момичето от Колм сити. Знаем и за Френк, Еди, Ниньо, Сид... и за останалите. — Трейгър се усмихна. — Ти ми разказа всичко за себе си, Уилма. Разказа ми и за онова, което се е случило, след като си приела името Ева Едем. Когато ме срещна, ти не беше станала още напълно Ева. Уилма продължаваше

да се намесва, нали така? Уилма беше тази, която се напиваше, дрогираше се, забъркваше се с мъже, опитваше да се самоубие. Аз ти помогнах да я победиш, не е ли истина? Аз ти помогнах да станеш Ева Едем, филмовата звезда! Така че сега е моя работа, когато си постигнала всичко това, когато си красива, възхитителна, преуспяваща, щастлива...

— Гресиш, докторе. Ако искаш наистина да бъда щастлива, забрави за Ева Едем. Забрави също и Уилма. Отсега нататък ще бъда нещо... нещо съвсем друго. Така че моля те, иди си!

— Нещо друго да кажеш? — гласът на Трейгър се извиси. Миг след това продължи натъртено: — Какво е то?

Докторът заби поглед в пода и космите на брадата му настръхнаха, когато зърна малко бяло фучащо нещо да се шмугва през килима.

Ева Едем се наведе и сграбчи съществото, смеейки се.

— Това е само едно бяло мило зайче — обясни тя. — Нали е сладко? Купих го онзи ден.

— Но, но...

Трейгър облещи очи. Това наистина беше бял заек, но облечен в риза и жилетка на шарени квадрати. Той беше готов да се закълне, че сребърната верижка завършва със скрит в джобчето му часовник.

— Купих си го наскоро, след един сън — обясни Ева.

— Сън ли?

— О, има ли значение? — въздъхна тя. — Но всъщност защо да не ти го разкажа? Всяко ваше „оттегляне от съзнанието“ е ексцентрично като сън.

— Ти си сънувала този заек? — подхвана темата Трейгър.

— Докторе, моля те, остави ме да продължа — възпротиви се тя. — Този път ти се отпусни, а аз ще говоря. Всичко започна, когато паднах в заешката дупка...

В съня си, обясни Ева Едем, тя била малко момиченце с дълги златни къдрици. Седяла на брега на реката. Видяла този бял заек да тича наблизо. Той бил облечен в жилетка и риза с права колосана яка. Извадил часовник от джоба си и започнал да мърмори: „О, божичко! Ще закъснея!“ Тя се спуснала след него през полето и когато той се шмугнал в една голяма заешка дупка, го последвала.

— О, не! — промърмори Трейгър. — Пак ли Алиса!

— Каква Алиса? — попита Ева.

— „Алиса в страната на чудесата“.

— Навярно имаш предвид онова филмче на Дисни, мултипликационното.

Трейгър предпочете да кимне.

— Гледала ли си го?

— Не, не обичам да си губя времето с рисувани филми.

— Но знаеш какво имам предвид, нали?

— Ами... — поколеба се Ева Едем, преди отговорът да дойде някъде от дълбините на професионалното ѝ подсъзнание. — Нямаше ли още един филм, от началото на тридесетте? О, точно така. Продукция на Парاماунт, с Оуки и Галахър, Хортън и Ръглис, Нед Спарк, Фийлдс и Гари Купър. Чакай, чакай, сега ще си спомня кой играеше дамата... Шарлот Хенри, нали?

Докторът се усмихна. Стигнаха донякъде.

— Този си го гледала, нали?

Ева Едем поклати глава отрицателно.

— Никога не съм го гледала. Като дете изобщо не можех да си позволя да ходя на кино, запомни това веднъж завинаги.

— Как тогава знаеш кои са изпълнителите и...

— Много просто. Гал, която навремето е работила с Алисън Скипуърт ми каза. Тя също е участвала. И Една Мей Оливър. Аз притежавам отлична памет, докторе. Знаеш го не по-зле от мен.

— Да — промърмори Трейгър меко, — може би тогава си спомняш оригинала, книгата, която си чела?

— Книга... имало ли е книга?

— Я ме погледни, нима искаш да кажеш, че никога не си чела „Алиса в страната на чудесата“ от Луис Карол? Та това е класика!

— Аз не чета книги, докторе. Това също ти е известно.

— Но сигурно като дете си се сблъсквала с нея? Може някой да ти е разказвал разни истории.

Русите къдрици се разлюляха.

— Не. Щях да си спомня. Аз помня всичко, което съм прочела. Ето защо винаги съм във форма. Една от най-паметливите в бизнеса. Не само че никога не съм чела „Алиса в страната на чудесата“, но дори не съм знаела, че има такава история, освен като сценарий.

Трейгър подръпна нервно брадичката си.

— Точно така, ти наистина имаш забележителна памет. Но нека се върнем към най-ранното ти детство. Все някой те е вземал в скута си и ти е разказвал приказки.

Очите на филмовата звезда блеснаха.

— О, да — възкликна тя. — Точно така. Леля Ема винаги ми разказваше разни истории.

— Великолепно! — усмихна се докторът. — А можеш ли да си спомниш първата приказка, която тя ти е разправяла? Най-първата?

Ева Едем притвори очи, мъчейки се да се съсредоточи. Когато заговори, гласът ѝ идваше много отдалеч.

— Да — прошепна тя. — Спомням си. Бях едва на четири години. Леля Ема ме взе в скута си и ми разказа първата приказка. В нея се говореше за един пияница, който влязъл в бара и не успял да намери клозета, тогава барманът му казал да се качи по стълбата на втория етаж...

— Не! — възкликна Трейгър. — Не! Не! Нима никога не ти е разказвала вълшебни приказки?

— Леля Ема ли? — Ева Едем се разсмя. — Казах ти вече, че не е. Но разни истории... Знаеше милиони. Чувал ли си онази за младоженците, които искали да...

— Няма значение — облегна се назад психиатърът. — Значи ти си напълно сигурна, че никога нито си чела, нито си слушала „Алиса в страната на чудесата“?

— Казах ти го още в началото на разговора ни. А сега искаш ли да чуеш съня ми или не?

— Изгарям от желание да го чуя — отговори докторът и наистина беше така. Извади бележник и махна капачката на писалката си. Дълбоко в себе си беше уверен, че тя или бе слушала, или бе чела „Алиса“, и го интересуваха причините, предизвикали умствената блокировка, която ѝ пречеше да си го спомни. В нейния разказ се криеше евентуален символизъм и това обещавахе да бъде забавно.

— И така, ти влезе в заешката дупка — напомни ѝ той.

— В един тунел — продължи Ева. — Аз падах, падах много бавно.

Трейгър записа „тунел — фиксиране върху утробата?“ и отдолу — „падащ сън“.

— Падах в един кладенец — разказваше Ева. — По стените му се нижеха шкафове и лавици за книги. Тук-там имаше географски карти и картини, окачени на гвоздеи.

„Забранени сексуални знания“ — отбеляза в бележника си докторът.

— Както падах, се протегнах и взех един буркан от лавицата. На него имаше етикет „Портокалов мармалад“.

„Мармалад — мама?“ — записа Трейгър.

Ева каза нещо като: „Котки ядат ли прилепи?“ и „Прилепите ядат ли котки?“, но докторът се обърка. Той едва успяваше да записва. Забавно е наистина, мислеше си, как символизмът на Фройд се преплита с „Алиса в страната на чудесата“. Невероятно бе колко добре можеше да я възпроизведе нейното подсъзнание.

Сега Ева разказваше как се е приземила в дълга зала с врати навсякъде и как заекът изчезнал някъде, мърморейки си: „О, мои уши и мустаци, колко късно стана!“ Доближила се до трикрака масичка, направена от тежко стъкло с малко златно ключе на нея, и доктор Трейгър набързо надраска: „фалически символ“. След това тя описа как е гледала през вратичката, висока около четиридесет сантиметра, градината отвъд и за обхваналото я желание да може да мине през нея, като се свие като далекоглед. Тук докторът записа: „фалическа завист“.

— След това — продължи Ева — видях едно малко шишенце с надпис „Изпий ме!“ на масата. И естествено го изпих. Може ли да се сетите, какво стана? Наистина се свих като далекоглед. Ставах все по-малка и по-малка и ако не бях престанала да пия, сигурно щях да изчезна. Но сега, разбира се, не можех вече да достигна ключето. Точно тогава под масата видях малка стъклена кутия с надпис „Изяж ме!“. Изядох съдържанието ѝ и веднага започнах да ставам по-голяма.

Изведнъж спря да разказва.

— Знам, че звучи глупаво, докторе — продължи тя, — но това бе наистина интересно.

— Да, така е — съгласи се Трейгър. — Продължавай. Разкажи ми всичко, което си спомняш.

— След малко заекът се върна, като мърмореше нещо за някаква дукеса. И изпусна на земята чифт бели ръкавици и едно ветрило.

„Фетишизъм“ — бе реакцията на психиатъра.

— После той наистина побесня — разкиска се Ева, но продължи да разказва как се е разплакала, как се образувала цяла локва сълзи на пода, как е държала ветрилото си и започнала отново да се смалява, докато заплувала в локвата.

„Горестна фантазия“ — реши докторът.

Тя продължи да разказва за срещата си с мишката и с останалите животни, за организирането на надбягване, за рецитирането на странното стихотворение, за песа Фюри и съда:

„Аз под съд съм те дал,
възбуждам дело срещу теб.

Аз ще бъда твой палач,
твой защитник аз ще бъда.

Аз, песът милосърден!

И осъждам те на смърт!“

„Суперего“ — написа Трейгър и попита:

— От какво се страхуваш, Ева?

— От нищо — отговори тя. — И в съня си от нищо не се страхувах. Даже ми беше приятно. Но аз все още нищо не съм ти разказала...

— Тогава продължавай.

Започна разказа си отново, описвайки отиването си до заешката къща за други ръкавици и ветрило. Там, в спалнята, също имало шише с надпис „Изпий ме!“. Следваше епизодът с порастването, заклещването ѝ в къщата („клаустрофобия“ — записа докторът старателно в бележника си), измъкването ѝ от животните, които я обсипали с град от камъчета, и избягването ѝ в гората.

Това съвсем точно беше „Алиса“, дума по дума, образ след образ. „Образът на бащата“, реши мъдро Трейгър за гъсеницата, която можеше да отстоява себе си. Такава беше строгата и енигматична присъда на един психиатър за сложните и объркани въпроси, които възникваха пред него в момента.

Стихотворението „Татко Уилям“ сякаш потвърждаваше това.

Следваше епизодът с гъбата, едната страна на която я караше да расте, другата — да намалява. Дали това не маскираше пристрастието ѝ към наркотиците? Може би...

По едно време усетила как шията ѝ се удължава и започва да се извива змиевидно, някаква гълъбица я помислила наистина за змия.

Пепелянката е вид змия. А не наричаха ли пристрастените към наркотиците „пепелянки“? Естествено сега Трейгър започна да разбира. Всичко беше символика. Тя описваше своя собствен живот. Бягството и намирането на ключа към успеха — непрекъснатото редуване да е „дребна“ и незначителна и опитването на всичко възможно да стане „голяма“ и важна. Докато успява да влезе в градината — Градината на Едем — и да стане звезда, и да се консултира с него, и да взима наркотици... Разказът ѝ започна да придобива смисъл.

Той вече я разбираше, когато му описа посещенията си в къщата на Дукесата („образът на майката“) с нейното щуро „Отсечете си главата“. Очакваше бебето, което се превръща в прасе, и записа бързо в тефтера си: „рефлексивно въображение“. После чу за интервюто с Чеширския котарак, удивлявайки се скришом на превъзходната памет на Ева Едем за диалози.

„— Но аз не искам да ида при побъркани! — казах му аз.

Тогава лудата котка ми отвърна:

— О! Не можеш нищо да направиш. Ние всички тук сме побъркани. Аз съм побъркан. Ти си побъркана.

— Откъде знаеш, че съм побъркана? — прекъснах го тогава аз, но той държеше на своето:

— Сигурен съм, иначе нямаше да дойдеш тук.“

— И така, аз се почувствах напълно луда, когато котаракът започна да изчезва. Не знам дали ще ми повярваш, докторе, но единственото, което остана от него, беше една голяма усмивка.

— Вярвам ти напълно — увери я Трейгър.

Попаднал беше на свежа следа. Разговорът за лудостта го запали. Вече беше напълно сигурен, че ще последва пиенето на чай. Естествено заедно с Мартенския заек и Лудия шапкар. Те седяха пред къщи („лудницата“, без съмнение) със спящата помежду им Катерица („спящата Катерица — спящият разум“). Тя се страхува да не полудее, реши докторът. Неговата увереност се усили, когато последва цитатът:

„Защо гарванът прилича на писалищна маса?“ — той неволно си записа: „Защо делириумът прилича на Рочестърски текст?“, но побърза да го зачеркне.

Последва садистичното мъчение на нещастната костенурка и друга наркофантазия с гъби като символ, което я отвежда в красивата

градина. Доктор Трейгър я изслуша търпеливо докрай: историята за хората карти за игра (войниците спатия и придворните кари, и момчетата купи бяха отлични, очарователни символи на същото).

И когато Ева каза:

„Че те всички приличат на карти за игра — и нищо друго! Защо да се боя от тях?“

Трейгър триумфално си записа: „параноидна фантазия, хората са нереални“.

— А сега трябва да ти разкажа за играта на крикет — продължи Ева и докторът напълни цели две страници с бележки.

Той бе особено удовлетворен от описанието, което Алиса-Ева направи на разговора с Грозната Херцогиня, която между другото казва: „Грижа полагай за смисъла — звуците сами ще се погрижат за себе си“ и „Бъди такава, каквато изглеждаш — или по-просто казано, не си представяй никога, че си друго, освен това, което другите виждат, че си, че това, което си била или би могла да бъдеш, не е било друго, освен това, което си била или би могло да им се види друго“.

Ева Едем издърдори всичко дума по дума.

— Понякога ми се струва, че това няма смисъл — каза тя примирено. — Но сега нали има, как смяташ?

Докторът не беше съгласен, че има смисъл. Ако наистина имаше някакъв, той беше изопачен. Бедното дете се бореше да установи своята идентичност. Тя бе затънала в море от илюзии. Всички доводи го доказваха. Обсебването ѝ от Мнимата Костенурка — Мнимата Костенурка, много показателно! — това всъщност е именно разстроено въображение.

Също така и истерията на Костенурката, Грифона и Рачешкия кадрил започваше да придобива ужасен смисъл. Тези преиначени думи и фрази свидетелстваха за нарастващо умствено разстройство. Училищното обучение в „чешене и пискане“ и „аритметика“, което включва „съдиране и изяждане“. Очевидно чувство за малоценност. И Алиса-Ева, растейки все повече и повече, се обърква от изкривената логика, според която черното става бяло. Някакъв вътрешен глас крещи в нея, че едва ли някога ще бъде в състояние да направи разлика между черно и бяло. С други думи, тя беше прекъснала всички връзки с действителността. Бе минала през едно изпитание — процеса.

Естествено, че беше процесът! Сега Ева разказваше за съда срещу Валето Купа, което откраднало плодовата пита. (Нали някога Ева е била проститутка!) Тя бе обърнала внимание на всички животни съдебни заседатели (друга параноична халюцинация — хората са животни) и бе продължила да расте (илюзия за грандомания). Тогава влязъл Белият заек, който прочел анонимното писмо.

Ушите на доктора се изправиха подобно на ушите на заека, когато чу съдържанието на писмото.

„Помислих си, това са празни речи (страшна е, когато се разсърди!) — пред него и пред нас се ти изпречи и между нея, затова не мърдай — да не узнаеш никога каква е, с каква голяма обич те ценеше! И нека всичко туй остане в тайна, което между мен и тебе беше.“

Разбира се, тайната, реши Трейгър. Ева Едем се е страхувала от дълго време да не полудее, в това се криеше коренът на цялата перверзия в елементите на нейното държане и тя никога не бе успяла задоволително да го прикрие. Но сънят, извиращ от дълбините на подсъзнанието, даваше отговор на всичко.

— Казах, че не вярвам да има и капчица смисъл във всичко това — продължаваше Ева да разказва. — Когато Кралицата извика: „Отсечете й главата!“ — аз отвърнах: „Кой ви обръща внимание! Вие сте само карти за игра.“ Тогава всички карти се надигнаха във въздуха и полетяха към мен, но аз започнах да се браня и в същия миг се събудих, борейки се със завивките си.

Тя седна в леглото.

— Ти си води ужасно много бележки — изрече накрая. — Ще имаш ли нещо против да ми кажеш какво мислиш?

Трейгър се поколеба. Въпросът беше деликатен. Съдържанието на съня сочеше, че нейните проблеми са доста добре скрити от нея самата на подсъзнателно ниво. Излизането на фактите наяве би могло предизвика шок, но той едва ли ще е особено опасен. Всъщност един шок би могъл да възстанови и разреши проблема с първоначалната травма, да я разкрие.

— Добре — реши се докторът. — Ето какво мисля за всичко това... — И той разтълкува нейния сън, като често си подръпваше брадичката.

— Сега знаеш вече всичко — завърши накрая. — Това е всъщност символичната история на твоя живот — драматизирана и префасонирана на фона на твоя ментален статус, нещо, което ти винаги си се опитвала да прикриеш. Но подсъзнанието е мъдро, мила моя. То знае винаги всичко и се опитва да те предпази. Нищо чудно, че този сън се е появил в такъв специфичен момент. Няма нищо случайно в това. Фройд твърди...

Но Ева се разсмя високо.

— Фройд ли твърди? Че какво знае той за всичко това? Хайде да помислим какво все пак смяташ ти, докторе. Знаеш ли, забравих да ти кажа нещо. Не съм сънувала този сън. — Тя го загледа право в очите и смехът ѝ секна. — Аз си го купих. Купих го за десет хиляди долара.

Доктор Трейгър не каза нищо. Писалката му спря да работи, а брадичката не можа да му подсказва някаква идея, колкото и жестоко да я дърпаше. Той изслуша Ева Едем и размаха безпомощно ръце като птица, която напразно се опитва да полети. Усещаше, че може да се откъсне от земята, но, от друга страна, не беше в състояние да зареже пиленцето си в гнездото. Интересуваше го не толкова голямото яйце... Но всъщност защо трябваше толкова много да успокоява нещата?

— Повтори го отново — помоли я той накрая. — Само че сега по-ясно. Някои неща не разбрах напълно.

— Но това наистина е толкова просто! — отговори Ева. — Вече ти казах всичко. Бях станала някак си неспокойна, не си намирах място, възбудена, както ми се е случвало често и преди. Ужасно ми трябваше нещо като наркотик, нещо, което да утоли желанията ми. Отидох при Уоли Редмънд и той ми спомена за професор Ларок.

— Шарлатанин! — възмутено измърмори Трейгър.

— Не знам какъв е по националност — отговори Ева. — Той е само едно старо момче, което продава сънища.

— Почакай малко...

— Е, наистина звучи шантаво. Помислих си същото, когато Уоли ми го каза за пръв път. Той го бил срещнал на някакво парти и се заприказвали. И малко по малко, извини ме за израза, му изтърсил цялата помия относно тъжната история на своя живот и как му дошло до гуша, включително и от неговите шест жени. Казал, че иска да зареже всичко и да предприеме нещо, но какво...

Тогава този професор Ларок го попитал дали някога е взимал наркотици, а Уоли му отговорил отрицателно — имал слабо сърце. Онзи го попитал дали е пробвал с психиатър, Уоли отговорил утвърдително, като допълнил, че това не му помогнало бог знае колко.

— Вашият приятел е попаднал на лош психоаналитик — отсече запалено Трейгър. — Трябвало е да отиде при някой, който прилага Фройд, а не Юнг. Какви резултати би могъл да очаква!

— Ще употребя твоите думи, докторе: успокой се. Това няма значение. Важното е, че професорът му продал сън. Той бил ужасен, както ми каза Уоли: за някакъв човек, който извършвал грабежи в Англия и веднъж се натъкнал на едно малко джудже с глава на куче. Но Уоли го харесал — намерил го за хубав. Почувствувал се много спокоен. След като го „гледал“, сякаш станал друг човек. Купил си още един — ставало дума за съдържател на заложна къща, но много отдавна, в една действително загубена страна. Този съдържател ходел нагоре-надолу, имал жени от всякакъв сорт, които...

— Юрген — промърмори Трейгър. — Ако се не лъжа, другият е Лукунду. Мисля, че се казваше „Муцуната“.

— Да не се отклоняваме от темата, докторе — прекъсна го Ева. — Във всеки случай Уоли се е побъркал по сънищата. Той ми каза, че професорът имал много такива за продан и въпреки че цената им е страшно висока, си струва, защото в тези сънища си някой друг. Ти сякаш си героят, който сънува. И, разбира се, никакъв махмурлук след това или пък проблеми със стражите на закона. Уоли ми каза, че когато опитвал някаква трева или вещество, сънувал реални жени, които са го поставяли натясно, тук, в Холивуд. Той възнамерява да се оттегли от киното и да си купи повече такива сънища. Мечтае да сънува непрекъснато. Предполагам, че професорът му е предложил, ако си плати достатъчно, да си остане завинаги в съня.

— Какви глупости!

— Така му казах и аз. Знам какво чувстваш, докторе. И аз мислех по същия начин, преди да срещна професор Ларок, но после си промених мнението.

— Ти си се срещнала с тази персона?

— Той не е „персона“, докторе. Той е просто едно славно момче, с много приятен характер. Ти ще го харесаш. Веднага ми допадна, когато Уоли го доведе. Проведохме дълъг разговор. Разкрих му се,

предполагам, че беше дори повече, отколкото на теб. Разказах му за всичките си проблеми. Тогава той каза, че при мен лошото е, дето не съм имала детство. Някъде много дълбоко под повърхността едно малко момиченце се опитва да изживее своя живот с пълно въображение. И така, продаде ми сън точно за това. Макар наистина да звучи шантаво, за мен има смисъл. Той изглежда ме разбра по-добре, отколкото аз самата се познавам.

Сетне продължи:

— Така че аз си казах — нищо няма да загубя, ако опитам веднъж и си купя сън. — Тя се усмихна. — Сега, когато опитам, смятам да си купя още. От всичко, което може да ми продаде. Той е прав! Аз не искам филми. Нямам желание за ликьор, секс, хероин, хазарт... или каквото и да било от този сорт. Ненавиждам Ева Едем. Искам да съм онова малко момиченце от съня, което участва в най-различни приключения, без да бъде наранено. Ето какво съм си наумила. Напускам, докато е време. Напускам и се отправям за страната на сънищата.

Доктор Трейгър не каза нито дума, само гледа дълго време усмивката на Ева Едем. Не, това не беше нейната усмивка — най-странното нещо, което му беше хрумвало някога, а на някого друго: спокойна, невинна, съвършено ангелска и прекалено чиста. Това наистина бе усмивка, помисли си той, на десетгодишно момиченце, изписана на лицето на една тридесет и три годишна жена, преживяла какво ли не. И пак си помисли" „хебефрения“, после — „шизофрения“ и „начало на кататония“.

— Ти каза, че си се срещнала с професор Ларок чрез Уоли Редмънд. Знаеш ли как да го намериш?

— Не, всъщност той ме намира. — Ева Едем се разсмя. — Праца ми всичко, което поискам, докторе.

Тя наистина е отишла твърде далеч, реши Трейгър. Но той трябваше да упорства.

— Когато си купи този сън, както ти казваш, какво точно се случи?

— Нищо особено. Уоли доведе професора тук, в къщата, естествено направо в спалнята ми. После си отиде. Професорът ми говори. Аз му написах чек и той ми даде съня. Защо питаш?

— Ти продължаваш да повтаряш „той ми даде този сън“. Какво означава това? — Трейгър се наведе към нея. Завладя го силно подозрение. — Помоли ли те той да легнеш, както аз те карам да правиш?

— Да. Точно така.

— И ти говореше?

— Да. Как се досети?

— И продължи да ти говори, докато ти заспа?

— Аз... аз... мисля, че беше така, във всеки случай заспах и когато се събудих, той си беше отишъл.

— Аха.

— Какво искаш да кажеш?

— Мисля, че си била хипнотизирана, скъпа моя. Хипнотизирана от един хитър шарлатанин, който ти е продал няколко мига от предварително скалъпена историйка в замяна на десет хиляди долара.

— Но това не е вярно! — детската усмивка на Ева Едем се превърна в детско цупене. — Това си беше истинско. За съня искам да кажа. То се случи!

— „Случи се“?

— Разбира се. Още ли не ти е станало ясно? Сънят се случи! Не беше както при останалите сънища. Искам да кажа, че можех да чувствам, да чувам, да виждам и дори да опипвам и да усещам вкус. Само че това не бях аз. Беше онова малко момиченце, Алиса. Аз бях Алиса. Ето защо си струваше! Разбра ли най-после? Това е същото, за което ми каза Уоли. Случилото се в съня беше действително. Човек отива там, той е някой друг.

— Хипнотизъм — промърмори докторът.

Ева Едем пусна заека.

— Добре де — каза тя. — Мога да го докажа.

Тя се отправи към голямото легло, достатъчно да побере шест души, както се споменаваше в един доста хаплив репортаж.

— Не възнамерявах да ти го показвам — призна си тя. — Но може би така е най-добре.

Ева Едем пхна ръка под възглавницата и извади малък предмет, който блещукаше на светлината.

— Намерих това в ръката си, когато се събудих — заяви тя. — Погледни го.

Трейгър го разгледа. Беше малка бутилка с бял етикет. Той я разклати и откри, че е пълна до половината с безцветна прозрачна течност. На етикета с ръкописни букви пишеше просто: „Изпий ме“.

— Доказателство, хм... — замислено изрече той. — Държеше го в ръка, когато се събуди ли?

— Естествено. Донесла съм го от съня.

Докторът се разсмя.

— Ти си била хипнотизирана. И преди да се измъкне с откраднатото — по точно не би могло да се каже, като се има предвид чекът за десет хиляди долара, — професор Ларок просто е поставил това нещо в ръката ти, докато си спяла. Това е моята интерпретация на твоето доказателство.

Той пхна малкото шишенце в джоба си.

— С твое позволение ще го взема — й каза. — А сега ще те помоля да бъдеш търпелива през следващите двадесет и четири часа. Не прави никакви изявления, че ще напускаш студиото, преди да съм се върнал. Мисля, че ще успея да изясня всичко, така че да бъдеш удовлетворена.

— Но аз съм удовлетворена! — възкликна Ева. — Няма какво да се изяснява. А и не искам.

— Моля те единствено — отсече докторът авторитетно — през следващите двадесет и четири часа да бъдеш спокойна. Аз ще се върна тук по същото време. А ти между другото се опитай да забравиш всичко това. И не казвай на никого!

— Почакайте малко, докторе...

Но Трейгър вече си беше тръгнал. Ева Едем се намръщи за миг, след това потъна в шезлонга. Заекът изскочи иззад стола и тя го гушна отново. Погали нежно дългите му уши и малкото създание заспа. Очите на Ева веднага се затвориха и тя потъна в сън. И детската усмивка се върна на лицето ѝ.

* * *

Нямаше никаква усмивка, детска или възрастна, по лицето на доктор Трейгър, когато следващия ден отново се представи на пазача. То беше неподвижно и сурово, докато караше колата си към

централния вход, приемаше поздравите на иконома и вървеше към залата, където Мики Денис го очакваше.

— Какво става? — попита дребничкият агент, хвърляйки броя „Холивудски новини“ на пода.

— Направих някои проучвания — отвърна Трейгър. — Боя се, че имам лоши новини за теб.

— Какви са, докторе? Аз се опитах да измъкна нещо от нея, след като ти си отиде, но тя не ми отговаряше. И днес...

— Знам — въздъхна Трейгър. — Не е била разположена да разговаря. Очевидно е осъзнала истината за себе си, но не е искала да си го признае. Имам доста причини да смятам, че страда от умствено разстройство, и то е сериозно.

Мики Денис завъртя пръст до ухото си.

— Превъртяла ли е?

— Аз не одобрявам този термин по някои особени съображения — отвърна докторът предвзето. — Освен това в този случай избраното глаголно време е неправилно. По-правилно би било превъртява.

— Аз пък си мисля, че напоследък е много добре. Като изключим тази работа с напускането, тя наистина е щастлива, пощастлива откогато и да било, откакто я познавам.

— Еуфория — отговори Трейгър. — Циклоидална проява.

— Това не си го казвал досега.

— Но сега го правя! — натърти психиатъра.

— Все пак съобразявай се с мен — примоли се Денис. — Какво означава това?

— Не мога да ти обясня, докато не приказвам с нея — сряза го докторът. — Нужни ми са повече факти. Надявах се да получа информация от този Уоли Редмънд, но не успях да го открия. Нито в студиото му, нито в дома му някой има представа къде може да се намира.

— Запилял се е да гуляе — предположи агентът. — Само това е. Но всъщност какво искаш да научиш от него?

— Информация относно професор Ларок — отвърна Трейгър. — Той се оказа доста мистериозна личност. Не е записан в Академичните списъци, проверих ги, няма го и в Указателя на града, нито в тази, нито в някоя друга област. Дори и полицията не ми помогна. Страхувам се,

първоначалното ми мнение, че той е плод на въображението на Ева Едем, ще се окаже вярно.

— Може би аз ще мога да ти помогна с нещо, докторе?

— Ако сте срещнали и видели този мъж, когато е идвал тук с Уоли Редмънд онази вечер.

Мики Денис поклати отрицателно глава.

— Не, тогава не бях тук. Но днес следобед, точно преди половин час, този образ, наречен професор Ларок, се показва на вратата. Сега е с Ева Едем в нейната стая.

Доктор Трейгър отвори широко уста и преглътна с мъка. Обърна се рязко и се затича нагоре по стълбите.

Агентът се намести удобно до затрупаната си маса и започна да прелиства страниците на своето списание.

* * *

Никаква буря не се разрази, когато доктор Трейгър отвори вратата на спалнята. Ева Едем седеше кротко в шезлонга, а един възрастен господин се бе настанил в креслото.

Щом докторът влезе, мъжът се изправи с усмивка на лице и му протегна сърдечно ръка. Психиатърът сметна, че е по-мъдро да не пренебрегва ръкостискането.

— Професор Ларок? — измърмори той.

— Същият. — Усмивката бе приятна смесица от трепкащи сини очи зад старомодни очила с метални рамки, меки бръчки по бузите и около широко поставената уста с тънки устни. Какъвто и да беше професорът, той напълно съответстваше на даденото от Мики Денис описание: „образ“. Изглеждаше на шестдесет и пет години, а дрехите му сякаш следваха модата на времето, в което се беше родил.

Ева Едем се изправи.

— Радвам се да ви видя един до друг — усмихна се тя. — Помолих професора да дойде днес следобед, за да си изясним нещата.

Трейгър по навик дръпна брадичката си.

— Доволен съм, че си постъпила така — отговори той. — И сега, когато съм тук, съм сигурен, че всичко ще си дойде на мястото.

— Професорът току-що ми обясни нещо — осведоми го Ева. — Аз споделих с него твоето мнение, че ми хлопа дъската, а той каза, че грешиш.

— Тя ме цитира малко погрешно — намеси се професор Ларок. — Аз само забелязах, че ако разберете истинските факти, това би охладило вашия ентузиазъм.

— Мисля, че разполагам с фактите — отсече Трейгър. — Те са достатъчно категорични. Категорични и завладяващи.

— Да продължавам ли?

— Аз възнамерявам да продължа — обърна се Трейгър срещу Ева Едем и заговори: — Преди всичко трябва да ти кажа, че този твой приятел тук се е скрил под псевдоним. Не можах да открия и най-малкия знак, който да потвърди идентичността на някой, който да носи името професор Ларок.

— Съгласен съм с това — измърмори възрастният човек.

— На второ място — продължи докторът, — трябва да те предупредя, че не бях в състояние да установя местонахождението на приятеля ти Уоли Редмънд. Жена му не знае къде е, нито пък неговият продуцент. Мики Денис мисли, че се е запилял на някакъв гуляй. Но аз имам собствена теория. Той изглежда е изчезнал напълно!

— Потвърждавам и това — съгласи се професорът.

— Трето и последно — продължи Трейгър. — Напълно съм убеден, че мъжът, който се нарича професор Ларок, наистина е направил от теб обект на своите хипнотични възможности и щом те вкара в дълбок транс, започва да ти чете от „Алиса в страната на чудесата“ и ти внушава, че участваш като главен герой в действието. При което поставя мускал с течност с надпис „Изпий ме“ в ръката ти и си отива.

— Отчасти го потвърждавам — кимна професор Ларок. — Вярно е, че въвеждам мис Едем в рецептивно състояние с помощта на това, което вие избрахте да наричате хипноза. Вярно е също, че й внушавам да влезе в света на Алиса като Алиса. Но с това свършва моята намеса. Не е нужно да й чета книгата, нито пък да прибягвам до измама, като поставям мускал с течност, както твърдите. Повярвайте ми, аз също бях удивен, и то не по-малко от вас, когато разбрах, че тя е донесла такъв интересен сувенир от невероятното си преживяване.

— Пригответе се да се удивите още повече — изрече мрачно доктор Трейгър. Той измъкна малката бутилка от джоба си и с нея късче хартия.

— Какво е това, докторе? — поинтересува се Ева Едем.

— Сертификат, издаден от „Хедън и Хедън“, индустриални химици — обясни психиатърът. — Занесох им този интересен сувенир, както го нарече твоят приятел, за анализ в лабораторията им.

Той ѝ подаде отчета.

— Прочети го сама. Ако познанията ти по химия не са достатъчни, аз ще ти кажа, че H₂O означава вода — усмихна се докторът. — Да, точно така е. Тази бутилка не съдържа нищо друго, освен петнадесет грама вода.

Трейгър се обърна и втренчи поглед в професора.

— Нещо да кажете за това? — попита той.

— Почти нищо — отвърна усмихнато старият човек. — Никак не ме учудва, че не сте успели да откриете името ми нито в регистрите, нито в Указателя на града, нито в Академичните списъци. Както мис Едем вече знае, аз пресичам това място веднъж на много години. Освен това трябва да ви кажа, че Ларок не е истинското ми презиме. Ако бяхте помислили малко, щяхте сам да установите, че то е анаграма от Карол.

— Да не искате да кажете...

— Че съм Луис Карол, или по-точно Чарлс Лътуидж Доджсън? Разбира се, че не. Аз имах честта да бъда негов възпитаник в Оксфорд и бяхме наистина много близки.

— Но Луис Карол е умрял през 1898 година! — възкликна Трейгър.

— О, вие сте се заинтересували от датите — отново се усмихна възрастният човек. — Виждам, че не сте чак толкова скептичен, за каквото се представяте.

Трейгър усети, че губи почва под краката си, и тогава си спомни правилото — нападението е най-добрата защита.

— Къде е Уоли Редмънд? — нанесе той удара си.

— С Дукесата от Тауърс — отговори професор Ларок. — Поне така предполагам. Той реши да премине на другата страна за постоянно. За него избрах Питър Ибетсън. Аз съм ограничен в областта на литературата, която директно внушава авторовата мечта,

но е с много малко поле на действие. Все още имам за продан „Smirt“ на Кабъл и „Момчето от джунглата“ на Киплинг. Но съм сигурен, че няма да пласирам Лъвкрафт — прекалено е ужасен. — Той погледна Ева Едем. — За щастие, както вече ви казах, запазил съм нещо много специално за вас. Доволен съм, че се решихте на тази стъпка. Щом ви видях, вие ми станяхте симпатична. Почувствах погребаното под бляскавото лустро малко момиче, също както почувствах малкото момче в мистър Редмънд. Толкова много от вас, холивудските артисти, са всъщност разстроени деца. Вие създавате мечти за другите хора, но за вас самите не остава нищо. Доволен съм, че мога да ви предложа моята скромна филантропия.

— За десет хиляди долара на сеанс! — избухна Трейгър.

— Хайде, хайде — сгълча го професор Ларок. — Звучи като професионална завист. Бих могъл да ви осведомя, че за преминаване завинаги таксата е петдесет хиляди долара. Не че аз имам нужда от парите, разберете ме правилно. Тази такса е такава заради утвърждаването на авторитета ми. Тя служи, за да се постигне необходимият контакт между моя клиент и мен, ако ми позволите да си послужа с вашата терминология. Ефектът е чисто психологически.

Трейгър не искаше повече да слуша. Беше настъпил решителният момент да сложи край на всичко това. Дори Ева Едем в сегашното ѝ разстроено състояние щеше да разбере пълната идиотщина на нелепите твърдения на този шарлатанин.

Погледна право в лицето възрастния човек и се усмихна сдържано.

— Позволете ми да бъда пределно откровен — започна тихо той. — Трябва ли да разбирам, че вие наистина продавате сънища?

— По-скоро нека кажем, че аз продавам преживявания. И те до най-малката си подробност са толкова реални, колкото всичко, което вие...

— Да не се залавяме за думите — прекъсна го раздражен Трейгър. — Вие идвате и хипнотизирате пациентите си. По време на техния сън им внушавате да влязат в света на мечтите. И тогава...

— Ако нямате нищо против, нека се заемем замалко с думите, моля — предложи професорът. — Вие сте психиатър. Като такъв ще ви предложа да определите какво е сън?

— Разбира се, толкова е просто — отговори веднага докторът. — Според Фройд феноменът сън може да бъде описан като...

— Аз не искам от вас описание, докторе. Нито пък ме интересува мнението на Фройд. Искам точна дефиниция на състоянието на сънищата, както вие го наричате. Искам да знам етимологията и епистемологията на сънищата. И като продължение на темата — как ще дефинирате хипнотичното състояние? А също и заспиването? Какво разбирате под внушение? След като ми дадете прецизни научни дефиниции на тези феномени, както обичате да ги наричате, може би ще можете да продължите и да ми обясните природата на реалността и точното значение на термина въображение.

— Но това са само образи на речта — възкликна Трейгър. — Ще бъда честен с вас. Може би ние не можем да опишем точно сънищата. Но можем да ги наблюдаваме. Това е като електричеството — никой не знае какво е то, но в същото време е измерима сила, която може да бъде управлявана и да ни служи, предмет на определени природни закони.

— Точно така — съгласи се професор Ларок. — Същото бих казал и аз. Сънищата са като електричеството. В действителност човешкият мозък освобождава електрически заряди и целият живот — материя и енергия — влиза в електрическо взаимодействие. Но това взаимодействие никога не е било проучвано. Само физическите прояви на сънищата са изучавани и обуздавани, но не и психическите. Поне докато Доджсън не се натъкнал на определени основни математически принципи, които предаде на мен. Аз ги доразвих и открих възможност за използването им на практика. Сънищата, скъпи ми докторе, са само електрически заряди, а дадено измерение е реалност отвъд нашия собствен пространствено-времеви континуум. Индивидуалните сънища са слаби. Опишете ги на хартия, както понякога се прави, споделете ги с други хора и наблюдавайте как започва да се гради зарядът. Комбинираните електрически свойства се стремят да създадат една постоянна плоскост — измерение на сънищата, ако ми позволите така да го определя.

— Не ви позволявам — отсече Трейгър.

— Това е, защото не сте възприемчив — отбеляза професор Ларок самодоволно. — Вашият заряд е по-скоро негативен, отколкото позитивен. На Доджсън — Луис Карол — беше позитивен. Също и на

Лъвкрафт, По и Едуард Лукас. Светъл и благотворен за другите. Техните мечти живеят. Други позитивни заряди могат да съществуват в тях като биват допускани по точно определен метод. Това не е магия. И няма нищо свръхестествено, освен ако не сте приели и математиката за магия. Доджсън го направи. Ако си спомняте, той беше професор по математика. Аз също. Възприех неговите принципи и ги разширих, създадох практическа методология. Сега мога да вляза в света на сънищата по желание и да помогна и на други да го сторят. Това не е хипноза в смисъла, който вие разбирате. Няколко думи от неевклидовата геометрия ще бъдат достатъчни...

— Достатъчно съм слушал — прекъсна го докторът. — Макар и да ненавиждам използването на този израз, ще кажа, че това е очевидна лудост.

Професорът сви рамене.

— Наричайте го, както си щете. Вие, психиатрите, сте майстори да прикачвате етикети на нещата. Но мис Едем, която е тук, има достатъчно доказателства, получени от собствената си практика. Така ли е?

Ева Едем кимна, сетне наруши възникналото мълчание:

— Вярвам ви напълно. Дори докторът да смята, че и двамата сме смахнати. Ще платя петдесетте хиляди, за да получа разрешение за постоянно пътешествие.

Доктор Трейгър нервно сграбчи брадичката си. В този миг бе готов да се улови и за сламката.

— Но ти не можеш! — изкрещя той. — Та това няма смисъл!

— Според твоите разбирания може и да няма — съгласи се Ева. — Но точно там ти е грешката. Изглежда не си в състояние да схванеш, че не съществува само един вид смисъл. Щурият сън, в който бях, е бил сън на човека, наречен от вас Луис Карол, но той го е записал във вид на книга. Така придобива смисъл за всекиго, който наистина го преживява. В това има много повече смисъл от Холивуд и всичко останало. Много повече, отколкото успехът на малкото момиче Уилма Козловски и животът му в дворец за половин милион долара, което направи опит да се самоубие, защото никога не е била такава, дори когато е била дете. Професорът разбира всичко това. Той знае, че всеки има право на мечта. За пръв път през живота си знам какво е да бъдеш щастлива.

— Наистина е така — допълни професорът. — Аз открих детския дух в нея. Видях детето под повърхността, детето с чистото безоблачно чело, както го е написал Луис Карол. Тя е заслужила тази мечта.

— Не се опитвай да ме спреш — отсече Ева. — Ти не можеш да си представиш какво е това. Никога няма да ме върнеш обратно в твоя свят. Няма причина да се опитваш, освен за да си осигуриш спокойно и сигурно съществуване. Същото се отнася и за Денис с въшливите му десет процента, и за студиото с огромните печалби. Досега не срещнах никой, който да ме харесва като личност, освен професор Ларок. Той единствен ми даде нещо, което си заслужава. Мечтата! Така че откажете се да ме разубеждавате, докторе. Аз не възнамерявам повече да бъда Ева или Уилма. Аз съм Алиса.

Доктор Трейгър се намръщи, но след миг се усмихна. Всъщност какво чак толкова го засягаше? Защо трябва да се безпокои и да спори? В края на краищата не е наложително. Нека бедното дете напише чека за петдесет хиляди долара — плащането винаги може да бъде спряно. Също и този шарлатанин може да бъде спрян, ако се опита действително да я хипнотизира. Има съответните разпоредби. Всъщност той, доктор Трейгър, се беше държал като същинско дете, взимайки участие в глупавия спор, сякаш наистина имаше някакъв особен смисъл.

Но едно нещо наистина беше изложено на риск — неговата професионална гордост. Та старият шарлатанин бе успял да си извоюва пред Ева Едем по-голям авторитет от неговия! И какви му ги говори този самозванец сега, с неговата противна снизходителна усмивка?

— Съжалявам, че не сте в състояние да вникнете в моите теории, докторе. Но за едно поне съм ви благодарен и то е, че не виждате смисъл да ги подлагате на изпитание.

— Изпитание? Какво искате да кажете?

Професор Ларок посочи с пръст малкото шишенце с надпис „Изпий ме“, което се мъдреше на масата пред него.

— Щастлив съм, че подложихте на анализ само съдържанието на шишенцето, без да се опитвате да пийнете от него.

— Но това е вода!

— Може би забравяте, че водата в различните светове може да има различни свойства. Тази е от света на Алиса.

— Вие сте планирали това — отсече докторът. — И не мислете да отричате.

— Аз наистина отричам. Мис Едем знае истината.

— О, така ли? — Трейгър внезапно намери решението.

Той взе шишенцето и се обърна с рязък жест към Ева.

— Слушай ме сега. Професор Ларок твърди и ти му вярваш, че тази течност е била пренесена по някакъв начин от приказния свят на „Алиса в страната на чудесата“. Ако наистина е така, пийна ли от бутилката, или ще порасна, или ще се смалее. Така ли е?

— Да — промълви Ева.

— Почакайте — започна професорът, но Трейгър неспокойно поклати глава.

— Оставете ме да довърша — настоя той. — По същия принцип, ако пийна и нищо не ми се случи, това ще е доказателство, че този приказен свят е измислица.

— Да, но...

— Никакво „но“. Аз ви зададох конкретен въпрос. Така ли е?

— Д-да, предполагам, че да...

— Много добре, много добре. — Трейгър с драматичен жест отпуши шишето и го вдигна до устните си. — Гледайте ме!

Професор Ларок пристъпи крачка напред.

— Моля ви! — извика той. — Умолявам ви, недейте!

Понечи да му отнеме шишенцето, но беше късно.

Доктор Трейгър изпи десетина грама от безцветната течност.

* * *

Мики Денис чакаше и чакаше, докато накрая не можеше повече да се сдържа. От горния етаж не се чуваха никакви силни звуци. Това правеше нещата да изглеждат още по-зле. Нетърпението му стана толкова силно, че трябваше да се качи и да види какво всъщност става.

Докато пресичаше залата, чуваше приглушени гласове от спалнята. Успя да разпознае професор Ларок, който каза нещо като: „Там, там. Знаем, че това е силен шок. Може би щеше да се чувстваш

по-добре, ако не беше чакала толкова — искаш ли да тръгнеш веднага?“

Мики не намери особен смисъл нито в тези думи, нито пък в отговора на Ева:

— Да, но не трябва ли първо да заспя?

На което професорът отговори:

— Не, както вече му обясних, това е просто въпрос на точни формули. Щом ги произнеса, ние ще потеглим заедно. Е, вие бихте могли да вземете чековата книжка със себе си.

Ева сякаш се разсмя.

— И вие също ли?

— Да, аз винаги съм обичал тази мечта, скъпа моя. Тя е продължение на първата, както ти успя да забележиш. А сега застани с лице към огледалото заедно с мен.

След това професорът избърбори нещо с много нисък глас, а Мики се наведе и долепи око до ключалката, но не успя да види нищо. Вместо това, без да иска, отвори вратата с рамото си.

Спалнята беше празна.

Точно така — празна!

[1] Еврейският рай (библ.). Бел. ред. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.